

gustáv murín

SLOVENSKO

NÁVRAT POLITICKÝCH PROCESOV

MATVIČOVO KOMANDO ZASAHUJE

Obálka: IGOR VADOVIČ

GUSTÁV MURÍN

**SLOVENSKO - NÁVRAT
POLITICKÝCH PROCESOV**

MATOVIČOVO KOMANDO ZASAHUJE

**Aktualizované a rozšírené vydanie knihy
SLOVENSKO - RAJ KAJÚCNIKOV, SPRAVODLIVOSŤ PODĽA MATOVIČA**

Obálka: Igor Vadovič

Všetky tu opísané osoby a udalosti sú už verejnosti známe a ich činy boli priebežne zverejňované v rôznych slovenských médiách, ktorých výpočet nájdete v závere knihy.

Táto kniha nie je obžalobný spis, je to dobová kronika jednej etapy tejto spoločnosti, vychádzajúca z oficiálnych zdrojov. Neslúži na usvedčovanie vinníkov, ale je varovaním pred politickým zneužívaním NAKA, Úradu špeciálnej prokuratúry i súdov rôznych stupňov. Nepíše sa tu o tom, ako sa veci bez akýchkoľvek pochybností stali, ale ako o nich referovali médiá. Cieľom tejto knihy teda nie je nič viac a nič menej, než v zrkadle správ súdobých médií hľadať obraz tejto politicky znásilnenej doby. Text tejto knihy je literatúrou faktu len potiaľ, pokiaľ sa odvoláva na verejne dostupné zdroje, a tak ju odporúčam vnímať všetkým jej čitateľom.

Žijeme šialenú dobu. Šialenec ovládol túto krajinu. Mal šialený plán. A prvou obeťou tohto plánu sa stal nevinný generál Milan Lučanský. Nemohlo by sa to stať, keby šialenec nemal bezcharakterných pomocníkov – v prvom rade brutálneho vyšetrovateľa Čurillu a jeho Apačov, prokurátora Kysela, sudkyňu Záleskú, doposiaľ neznámych vykonávateľov vo väzobnej väznici v Prešove vedených ich šéfom Kundrákom, riaditeľa vojenskej nemocnice Lengvarského a to všetko politicky kryté členmi šialencovej vlády – Kolíkovou, Naďom, Mikulcom, Budajom – a ďalšími, ktorých spoluúčasť raz vyjde najavo. Na zozname spoluvinníkov terajších nových politických procesov, vyvolaných šialencom Matovičom, sa možno raz ocitnú aj ďalší pomocníci brutálneho zla – sudcovia Hrubala, Kliment a Mazák, celá banda NAKA-Apačov, policajný prezident Hamran, špeciálny prokurátor Lipšic a jeho ďalší prokurátori Repa a Šúrek, ako aj novinári, čo ich porušovanie zákonov verejne velebili, a celý zástup falošných kajúcnikov za nezákonnú odmenu. Táto kniha je o tom, kto všetko zištne a bezcharakterne šialencovi pomáhal naplňať jeho šialený plán. A kto sú obeť tejto šialenej doby...

AKO TO ZAČALO

Slovenské porekadlo vraví „Cesta do pekla je dláždená dobrými úmyslami...“ Paradoxom je, že za súčasným „súmrakom právneho štátu“ (ako o tom píše Ľudovít Števko v rovnomennej knihe vydanej Vydavateľstvom Spolku slovenských spisovateľov v roku 2022) bol dobrý úmysel zbaviť mladú Slovenskú republiku najbrutálnejšieho a najmasovejšieho mafiánskeho vraha – Mikuláša Černáka. Pritom sa zdalo, že na neho nikto nemá. Obete sa báli čo len nahlásiť jeho zločiny super-bossa, mal dobré politické krytie, nadbiehal mu aj šéf prvej komerčnej televízie *Markíza* a väčšina členov polície, prokuratúry a súdov bola paralyzovaná strachom. Vtedy sa špecializovanému tímu na čele s dnes generálom Ivanom Ševčíkom podaril prielom vďaka relatívne novému inštitútu „spolupracujúceho obvineného“. Ten prvý verejnosti známy, Marián Karcel, na to doplatil životom. Podľa rozsudku z roku 2010 dal Černák už z prvého pobytu za mrežami pokyn na jeho mafiánsku popravu. Dňa 27. júna 2000 Karcela pred vlastným domom zastrelil dávkou zo samopalu nájomný mafiánsky zabijak Branislav Adamčo.

Viac o Černákovi vedel mafián Alexander Horváth, prezývaný Šani. Ten zradil svojho pôvodného východniarskeho bossa Róberta Holuba, aby ho dal Černák ľahšie na tri pokusy popraviť. Potom sa spolu s Kolárikom a Badom podriadili práve Černákovi. Lenže nastal večer 8. 3. 1998. Šani vychádzal z nočného klubu Viktória v Prešove, keď zaznel

výstrel. Guľka z guľovnice ho zasiahla do pravého boku, roztrieštila štvrtý bedrový stavec a poranila miechu. Šani na krok od svojho Jaguara XJ Daimler spadol na auto a rýchla operácia mu síce zachránila život, ale neodstránila trvalé následky. Do pol roka po zrade jeho bossa Holuba sa z obávaného gangstra stala ochrnutá troska, odhodlaná zradiť svojich bývalých kumpánov.

Šani bol na vozíčku a v programe na ochranu svedkov. Karcel ako prvý hovoril „len“ o ekonomickej kriminalite super-bossa a ako už vieme, doplatil na to životom. Horváth začal svedčiť ako chránený a utajený svedok proti Černákovi už v závažných kauzách mafiánskych vražd. V prípade Horvátha si svedka vyšetровatelia lepšie postrážili.

Prelomovým momentom sa stal fakt, že k Šanimu Horváthovi sa začali pridávať ďalší prominentní príslušníci podsvetia, ktorí toho na Černáka vedeli naozaj veľa. Ako druhý prehovoril brat Róberta Holuba nazývaný Ďusi, a to v prípade vraždy Petra Klešča, ktorý sa stal náhradným terčom, keď Jozef „Ďusi“ Holub z miesta prepadu unikol. A v tichosti sa začali pridávať aj najbližší Černákovi komplici – s veľkou pravdepodobnosťou Karol Mello a Ján Kán. Tí dvaja utajene. Ale Černákova pravá ruka, Miloš Kaštan, už aj otvorene svedčil na súde o Černákových vraždách. Pridali sa Reichel, Surový a ďalší...

A týmto „spolupracujúcim obvineným“ začali Černákovi obhajcovia hovoriť pred novinármi naschvál hanlivo – kajúcnici. Prevzali daný výraz z talianskej a americkej justície, kde bol roky tento inštitút zločincov, ktorí za výhody usvedčovali iných, kľúčovým nástrojom odhaľovania zločinov najvyšších mafiánskych bossov. Prvý zákon napomáhajúci inštitúcii „kajúcnikov“ vydali v USA už v roku 1970. A prvým veľkým „kajúcnikom“, ktorý rozkryl celú štruktúru talianskej

mafie, bol Tommaso Buscetta. Ten svedčil v roku 1986 aj v prvom megaprocese v Palerme, na ktorý doplatili vysokými trestami stovky mafiánov. V prípade posledného známeho newyorského „teflónového bossa“ Gottiho ako kajúcnik proti nemu svedčil jeho najbližší pobočník Sammy „Býk“ Gravano. Kým Gottiho život skončil za mrežami, jeho najbrutálnejší zabijak Gravano vyšiel po necelých 18 rokoch z väzenia na slobodu so zmenenou identitou. V prípade prvých kajúcnikov usvedčujúcich Černáka je tu však zásadný rozdiel oproti tým, ktorých zneužíva Matovičov režim na politické procesy. Najlepšie to ozrejmil šéf vyšetrovacieho tímu Ivan Ševčík v novinovom rozhovore (Vanda Vavrová, *Pravda*): „Boli to spontánne výpovede, doplnené množstvom otázok nielen od vyšetrovateľov, ale aj od prokurátorov a obhajcov obvineného Černáka. Každá výpoveď bola podrobne analyzovaná a na jej základe bolo stanovených mnoho ďalších úkonov, ktoré túto výpoveď verifikovali, prípadne vyvrátili.“ Takže výpovede kajúcnikov sa nebrali ako dôkazy, ale predovšetkým ako indície, ktoré viedli k vecným dôkazom – nálezu usvedčujúcich dokumentov, použitých zbraní či iných predmetov a v prípade vražd aj tiel obetí a pod..

Černák sám v rozhovore pre moju knihu (MIKULÁŠ ČERNÁK, vyd. Marenčin PT, 2010) priam predpovedal praktiky, ktoré boli vtedy výnimkou, ale za Matovičovej vlády sa stali bežnou taktikou jemu verných vyšetrovateľov a prokurátorov: „Hrozil mu veľmi vysoký trest, až doživotie, tak ho umiestnili do Ilavy, do cely samého, kde sa po troch mesiacoch zlomil a začal ma usvedčovať, len aby sa dostal von. V Ilave okrem neho bol aj Moravčík a Surový, ktorí sa jednoducho zlomili, rozplakali a prosili, aby za nimi došli vyšetrovatelia, že im povedia, čo budú chcieť. Malo to svoj "úspech", pretože Miloša Kaštana zrejme za

odmenu prepustili, aby ma neskôršie v postavení utajeného svedka začal usvedčovať. Keď to videli Surový, Moravčík a ďalší, tak sa jednoducho pridali a tiež ma začali usvedčovať, hoci ich svedectvá nekorešpondovali so závermi znalcov. Takto sa dostali aj oni z väzby von a mne začali pribúdať takmer každý mesiac obvinenia. Paradoxom na tom všetkom je, že všetci vystupovali ako utajení svedkovia, ale jeden o druhom presne vedeli, kto má aké číslo utajenia, pod ktorým je skrytá ich identita. Výpovede si s tichým súhlasom tých, ktorí mali na tom záujem, dolad'ovali. Ja som sa však veľmi rýchlo dozvedel, kto je utajený svedok v tej-ktorej veci proti mne.“

A po takomto príklade sa s kajúcnikmi u nás odrazu strhla priam lavína. Nepomohli hrozby, ani popravy vnútri bandy sýkoriek. Začali hovoriť už aj najvyšší pobočníci super-bossa Lališa. Extrémom bol sýkorovský zabijak Billik, ktorý asistoval aktívne pri mafiánskych vraždách, ale keď začal udávať samotného super-bossa a jemu najbližších, on sám vyviazol len so smiešnym trestom. V obecnej eufórii kajúcnictva korunu všetkému nasadil – Černák. Ten, ktorý sa roky staval za hrdého mafiánskeho bossa, čo nikdy neprehovorí, odrazu začal udávať na všetky strany. Samozrejme preto, aby sa v prvom rade pomstil, a v druhom, aby si pripravil pôdu na predčasné prepustenie z doživotného trestu, čomu dnes mediálne napomáhajú pôvodne nekompromisná prokurátorka Mišíková a pôvodne nekompromisný investigatívny novinár Mego. A tu sa po prvýkrát aj prekročila hranica prípustnej vierohodnosti takýchto svedectiev mega-kajúcnika Černáka. Už spomínaný generál Ševčík pred tým varoval (Vanda Vavrová, *Pravda*): „Chcel by som upozorniť na určité riziko celého tohto divadla. Černák pozná celý priebeh trestného činu, vie si spočítať živých a

mŕtvych, spolupáchateľov a prítomné osoby. Môže režírovať, kombinovať. Bol by som obzvlášť opatrný pri hodnotení dôkazov, ktoré mi predloží tento kajúcnik.“

Bolo to kolegiálne upozornenie novej generácii vyšetrovateľov, keďže Lipšic ako minister vnútra na podnet zaumného koktala Spišiaka spolu doslova vyhнали z Policajného zboru až do šesť desiatok najlepších vyšetrovateľov! S nimi odišli nielen ich skúsenosti a kontakty na informátorov z podsvetia, ale hlavne ich profesionálny prístup, do ktorého nemali koho zaučiť. Duo Lipšic-Spišiak teda vygenerovalo amatérov (napríklad s poľnohospodárskym vzdelaním), ktorí sa agresívne drali za kariérami a nemali zábrany robiť to bez ohľadu na právo a správne procesné úkony. Po prvý raz sa stalo, že sa Čurillovi a jeho „Apačom“, rovnako ako prokurátorom typu Kysel, Repa a Šúrek, už ani nechcelo zháňať iné dôkazy, než výpovede kajúcnikov. A súdy ich povzbudili, keď odsúdili bývalých Černákových pobočníkov a neskôr kajúcnikov len na základe rozprávok mega-kajúcnika Černáka. Džin ohýbania práva bol vypustený z fľaše.

Stačila už len politická objednávka na to, aby sme sa vrátili do éry politických procesov 50. rokov. A tá prišla...

SKRATKY BOLŠEVICKEJ „SPRAVODLIVOSTI“

Už to tu bolo, takže nič nové. Len potvrdzujúce, že bolševické myslenie nie je viazané na konkrétnu politickú stranu, ale na rôzne politické skupiny s rovnakou brutálnou metódou vládnutia. A predsa nás to znovu prekvapí. Začali s tým starí bolševici. Pokračovali mečiarovci. Potom prišla besná svorka sociopata Matoviča. Len si spomeňme.

Vždy to začína „túžbou po spravodlivosti“ a „znehutením“ z komplikovanosti ju dosiahnuť, ak dodržiavame všetky základné právne demokratické princípy. A nie žeby tí, čo na to poukazujú, nemali pravde. Jeden príklad za státisíce iných – a reaktívne čerstvý! Prípad JUDr. Pavla Polku je tak bizarný, že stojí za zmienku. Už v roku 1999 bol verejne podozrievaný, že je kľúčovým hráčom korupčnej schémy na Okresnom súde v Žiline, na čo mal zneužívať svoje postavenie predsedu súdu. Jeho korupčné správanie prekročilo hranice Slovenska, keď sa s kolegom Dlhopolčekom vybrali do Ostravy ponúknuť miestnemu sudcovi 300 tisíc korún za prepustenie istej osoby z väzby. Veľmi boli prekvapení, že v Čechách takéto kšefty neuznávajú a Dlhopolček si za to vypočul aj rozsudok českého súdu v podobe desaťmesačného väzenia. Polka sa tomu vyhol tým, že na súd v Čechách odmietol ísť a na Slovensku ho na to nikto nedokázal donútiť. Naopak sudca Polka žaloval každého, kto si dovoľil o jeho bezúhonnosti pochybovať – políciu, že ho zákonne odpočúvala; NBÚ, že mu nedalo previerku, lebo mal ambíciu byť

špeciálnym sudcom (?!!) a všetky médiá, ktoré si dovolili o jeho čudných praktikách referovať. A vďaka falošnej súdržnosti sudcov vyhrával jeden spor za druhým za skutočne masťné sumy (úspešne tými vyhranými nemajetkovými ujмами napodoboval sudcu Harabina). Dalo by sa povedať, že sudca Polka si takto otvoril takpovediac zlatú baňu, keďže tých súdnych sporov viedol od 30 do 50. Trvalo viac ako 20 rokov, kým naňho dosiahla spravodlivosť. Božie mlyny v policajnej akcii s názvom „Plevel“ domleli až k uvaleniu väzby na vtedy už bývalého sudcu Polku. Ten sa po troch mesiacoch vo väzbe ku korupčnému správaniu priznal a uzavrel veľmi výhodnú dohodu o vine a treste – o tejto časti súdnej frašky si povieme neskôr. To momentálne podstatné je, že vtedajší minister spravodlivosti, JUDr. Ján Čarnogurský, oprávnene Polku odvolal z pozície predsedu súdu. Dôvodom na odvolanie malo byť nepredloženie finančného priznania Polkom ministerstvu v novembri 1999. O predloženie finančného priznania vtedy ministerstvo požiadalo všetkých funkcionárov okresných a krajských súdov. Polka to odmietol a pána Čarnogurského za takýto čestný výkon jeho funkcie žaloval hneď dvakrát. Za to, že sa k veci vyjadril verejne na *TV Markíza* a za podobné vyjadrenie v *Novom Čase*. Ten súd sa ťahal viac ako 22 (slovom **dvadsaťdva**) rokov. Sudca Okresného súdu Bratislava III v marci 2002 dokonca rozhodol, že Ministerstvo spravodlivosti musí zaplatiť Polkovi až 6 miliónov korún (cca 199 tisíc eur) za to, že porušilo jeho právo na ochranu osobnosti. V júli 2008 už Krajský súd rozhodol, že samotný exminister spravodlivosti Ján Čarnogurský by mal Polkovi zaplatiť 300-tisíc Sk (cca 9 900 eur) za to, že verejne vyhlásil pochybnosť o tom, ako si Polka zarobil na honosnú vilu. Za podobný výrok pre denník *Nový Čas* bol Polkom žalovaný o ďalších 100-tisíc Sk (cca 3 300 eur). Až „prišiel na

psa mráz“, ako sa hovorí v slovenskom porekadle, a to, že mal pán Čarnogurský pravdu, potvrdil nepriamo samotný Polka priznaním sa ku korupcii. Oba spory nakoniec pán Čarnogurský vyhral, ale dodnes súdy nevyčíslili náhradu trov konania, ktoré musí Polak zaplatiť. A teraz je na mieste ešte jedna otázka – kto vráti statočnému pánovi Čarnogurskému to takmer **štvrtstoročie** absurdného súdneho procesu?

Túto slabinu demokratického súdnictva, dnes „vylepšeného“ neoliberalizmom, kedy o vás môže pred súdom protistrana dokonca bezstrestne klamať, poznali už starí boľševici. A ponúkli „skratku“. Za nich stačil len jeden udavač (ani sa nevolal svedok) a už vás brali za mreže. A väzba bola na to, aby tam z vás to priznanie vytĺkli, hoci ste boli nevinný. „Strana“ sa predsa nemohla myliť. A „strana“ sľúbila „ľudu“ takúto „instantnú spravodlivosť“. Takéto násilie sa stupňuje v špirále až do absurdna. Nakoniec vraždili vlastných podľa úplne absurdných obvinení.

Potom prišli mečiarovci. Tiež s nápadom „instantnej spravodlivosti“. Ale nebrali to šmahom. Neboli až takí paranoidní. Vybrali si ale ten najvyšší terč – prezidenta a jeho syna. A mali pravdu! Ako podrobne opisujem a hlavne dokladujem v knihe „Mafiánsky gang sýkorovcov“ (Marenčin PT, 2019), samotný prezident Kováč mal pekne za ušami. Mal predsa súd s pozostalými z východného Slovenska, ktorých mal ako pracovník Národnej banky obrať o ich dedičstvo. A tomu súdu sa už ako prezident vyhýbal, lebo sa bál rozsudku. No a jeho synáčik – to bolo číslo! S Kočnerom a ďalšími kumpánmi sa zaplietol do medzinárodného veľkopodvodu, a to za pomoci tatka Kováča (ved' aj preto bol Kočner do posledných dní miláčikom Kováča st.). To všetko by Kováčovcom prešlo, keby sa starší nedopustil evidentnej politickej zrady. Ved' do

prezidentského paláca sa dostal vďaka HZDS, ale len čo sa tam usadil, obrátil a začal čítať noty z istej ambasády za vysokým plotom. Mečiar a jeho najbližší sa cítili podvedení a rozhodli sa udrieť na najcitlivejšom mieste. Inak chvályhodnú snahu dostať mladého Kováča pred spravodlivý súd v Nemecku však totálne zbabrali odsúdeniahodným únosom. A tým vstúpili na šikmú plochu, ktorá ich už neomylnne viedla do záhuby.

Matovič a jeho svedkovia Matovičovi sa vybrali podobnou stopou.

Spravodlivosť skratky nepozná

Najväčší hejter slovenskej politickej scény Matovič chcel „len“ naplniť svoje predvolebné sľuby, že zatočí s korupciou na najvyšších miestach. Mal možno pred očami rovnaké sľuby Dzurindu, ktorý sa tiež vďaka nim stal premiérom, a potom otočil tak, že nakoniec s Mečiarom nielen spolupracoval, jeho politické prežitie na Mečiarovi priam záviselo! Ak sa chcel Matovič (známejší nielen pod zľudovenou prezývkou Psychopatovič) so svojimi sľubmi čestne vyrovať, potiaľ je všetko v poriadku. Ibaže, čo zoberie nevzdelaný plagiátor do ruky, to nemôže dopadnúť dobre. Jednoducho preto, že sociopati a plagiátori ako Matovič si neuvedomujú, aká krehká je „Spoločenská zmluva“, ako ju definoval pred Francúzskou revolúciou Jean-Jack Rousseau. A sociopatovi voliči by si mali uvedomiť, že nie je prvý, kto vymyslel „skratku“, aby nasýtil ich túžbu po pomste. Len čo sa spustí tento mechanizmus pomsty, už naozaj nezáleží na tom, na koho sociopat ukáže. V oslobodenom Paríži dav zlynčoval obyčajného človeka len preto, že na neho niekto ukázal, že je nacistický špión! Jeho vina? Fotil z balkóna vlastného bytu príchod spojeneckých vojsk, ktoré Paríž

oslobodili. Matovičovi priaznivci si neuvedomujú, že sú príliš „neviditeľní“ na to, aby na jeho verziu boľševickej spravodlivosti doplatili. Ale stačí mu len skrížiť cestu – sociopat nepozná hranice svojej pomsty. A v konečnom dôsledku sme my všetci jeho obeťami...

Ako zlikvidovať opozíciu

Najhoršie (a aj trestuhodné) sú politické zadania trestných stíhaní. A Matovič takéto politické zadanie pretláčal, len čo sa dostal do čela vlády, a tým aj k moci i jej zneužitiu. Ako to v takýchto prípadoch býva, hneď našiel komplicov. Takých, čo sa chceli zavďačiť. Takých, ktorí (ako on snáď z nevedomosti, oni z karierizmu) boli ochotní ohýbať právo v mene „instantnej spravodlivosti“.

Bývalý mafiánsky poskok a sexuálny úchyl na čele parlamentu ich nazval „čurillovská mafia“. Vraj ho za to dotyčný žaloval, ale akosi je okolo toho ticho. Tak ich volajme „Matovičovo komando“, ich mená sú známe aj z rozsiahleho spisu Generálnej prokuratúry. Tak len stručne:

Vyšetrovateľ Čurilla (a zopár ďalších z „Matovičovho komanda“, vrátane niektorých prokurátorov) sa vyznamenal pri rozprášení jednej z najväčších mafiánskych bánd u nás – takáčovcov. Vedel teda aj na tých, čo ešte ostali na slobode, dosť. Takže ideálni „univerzálni svedkovia“. Do toho sa im dostal do rúk Makó, ktorého tak zmačkli „až sral krv“ – to je ich prvý „univerzálny svedok“. Odvtedy svedčí, na čo si len spomenú.

Na samom vrchu zoznamu politických obetí bolo meno – Robert Fico. Prečo? Pretože už krátko potom, čo sa Matovič dostal k moci, sa ukázalo, že ju nezvláda a zneužíva. Došlo to tak ďaleko, že ani jeho koalíční partneri sa už na tie výčiny a slovné hejterstvo nemohli prizerať. Ale aj ten najväčší sociopat má dobrý inštinkt. Matovičovi ako prvému došlo,

že už nimi stokrát politicky pochovávaný Fico sa vracia. A silnie. Začali byť nervózni a „akčný Matovič“ zrejme začal „tlačiť na pílu“. No a jeho komando chcelo vyhovieť. Brutálne tlačili na Jankovskú s jediným výsledkom – je z nej psychická ruina. Prokurátor Kysel podľa *Plus 7 dní* na ňu vrieskal, „že im nedodala "správnych ľudí" a že pôjdu po jej rodine“. Vyšetrovateľ Juhás sa zasa cynicky zabával na tom, ako ju „dobešli“ s prepustením z väzby. Následky týchto brutálnych metód potvrdil aj detektor lži. Ničím teda neposlúžila, lebo nemala čím! Tak si vybrali generála Lučanského. Ale už nemali čas. Veď Robert Fico mal v ideálnom prípade stráviť už Vianoce 2020 „v teplákokoch“. A tak udreli na generála Lučanského. Ibaže urobili chybu. Sú takí, ako Makó, čo sa zlomia a potom lížu labu mučiteľovi. Sú takí, ako Jankovská, ktorí by radi poslúžili, ale naozaj nemali čím. A sú takí, ako generál Lučanský, ktorého nedokázali zlomiť. A tak zomrel v ich rukách.

Najhorší možný scenár – krajina v rukách sociopata

História sa vo večnej, stúpajúcej špirále posunula v našej krajine o závit vyššie, aby sme si zopakovali boľševické časy a ich verziu spravodlivosti. Tentoraz v podobe Matovičovej. Igor Matovič je sociopat. Podľa definície sa sociopat dokáže ľahko rozrušiť, vybuchnúť alebo zaútočiť. Odborný termín pre sociopatiu znie: antisociálna porucha osobnosti. Ide o duševný stav podobajúci sa narcistickej a hraničnej poruche osobnosti. Ľudia, ktorí trpia antisociálnou poruchou osobnosti, ignorujú pojmy dobra a zla a ignorujú tiež pocity druhých. Sociopat Matovič prišiel s lákavým heslom, že on zlikviduje mafiu (hoci najväčšie mafiánske skupiny zlikvidovali práve vlády Roberta Fica), a spojil sa kvôli tomu s európskym unikátom (či možno svetovým, veď ani

narkobaróna Escóbara nepustili v kolumbijskom parlamente ďalej než po funkciu náhradníka), a to jediným mafiánskym veteránom v slovenskej politike – Borisom Kollárom. Sociopat však také paradoxy nerozpoznáva. A je mu jedno, akými prostriedkami svoje sľuby naplní, pretože verí, že práve tak sa k moci dostane a aj sa pri nej udrží. Tým Igor Matovič, ako sociopat s bezodnou energiou psychicky labilnej osoby, svojimi aktivitami priviedol Slovensko k rozkladu právneho štátu. Ním vedenou „koalíciou zloby“ sme sa vrátili o 70 rokov späť do obdobia komunistického teroru. Paralelu v tom našiel aj dekan Právnickej fakulty UK v Bratislave, doc. JUDr. Eduard Burda, PhD. (*Plus 7 dní*): „V prvom rade nepochybniteľnou paralelou je záujem politickej moci na výsledku procesov. Keď dnes počúvame niektorých politikov, ako sa rozčuľujú nad zrušením nezákonnosti v trestnom konaní a žiadajú postih tých, ktorí nezákonnosť identifikovali a napravili, osobne mi to pripomína angažovanosť komunistickej moci. Našťastie na rozdiel od 50. rokov politici zatiaľ nemajú neobmedzenú moc... tak ako v 50. rokoch sa medzi ľuďmi hovorilo o zneužívaní politickej moci v trestných konaniach, tak sa o tom medzi ľuďmi hovorí aj dnes. Zásadný rozdiel je v tom, že zatiaľ čo vtedy sa to iba pošuškávalo, dnes – aspoň zatiaľ – môžeme o takýchto podozreniach hovoriť aj verejne.“ Tretia nepochybniteľná paralela podľa neho spočíva v tom, že za hlavné usvedčujúce dôkazy sa považujú výpovede väznených ľudí alebo takých, ktorým hrozila väzba. „S tým súvisí štvrtá paralela, o ktorej síce postupne prenikajú informácie na verejnosť, na jej potvrdenie alebo vyvrátenie by však bolo potrebné seriózne vyšetrovanie. Spočíva v tom, že v päťdesiatych rokoch vypočúvané väznené osoby nútili vypovedať aj určitými formami fyzického násillia vrátane zväzovania, nedostatku

spánku a pridlého výsluchu. V súčasnosti preniknuté informácie, ktoré treba overiť alebo vyvrátiť vyšetrovaním, poukazujú v niektorých prípadoch skôr na psychologický nátlak, izoláciu v malej cele v kolúznej väzbe, prerušovanie spánku častými nočnými kontrolami pod zámienkou zistenia, či si väzeň neublížil, čo je sprevádzané buchotom ťažkých väzenských dverí, zapálením ostrého svetla každú polhodinu, naznačovanie tragických udalostí v rodine, o ktorých však väznený nie je bližšie informovaný...”

ŽURNALISTI - LOVCI VO SVORKE

Takto nazval svoju knihu (vydanú PO MS vo Vydavateľstve Spolku slovenských spisovateľov v roku 2010) známy a skúsený novinár Pavol Dinka. Už prvá kapitola sa volá „Mediálne štvance“. Tým opísal a zároveň aj predpovedal špinavé praktiky určitých médií, ktorých obeťami sme dodnes.

Už starí boľševici vedeli, že na nezákonné politické procesy potrebujú pripraviť „ľudové masy“, ako to vtedy nazývali. Po uchopení moci teda najskôr ovládli médiá. A tie začali masírovať čitateľov a poslucháčov absurditami, ktorým sa dnes súdnemu človeku nechce ani uveriť. Lenže ono to fungovalo! Komunistické médiá dokázali vyhysterizovať tie masy tak, že volali po smrti nevinných! Prešlo necelých 70 rokov a sme svedkami rovnakej metódy „masáže davov“. Tejto špinavej úlohy sa u nás ujala tzv. žltá tlač – začalo to *SME* a *.týždeň*, pridali sa *Denník N* a *Aktuality.sk*.

Zo *SME* sa stala *SME-čka*

Denník SME vznikol v roku 1993, potom čo redakciu mládežníckeho denníka *Smena* rozprášili z politických dôvodov mečiarovci. Novú redakciu nového denníka (ktorý sa pôvodne volal ***SME na pondelok***, ***SME na utorok...***, ako asociácia na pôvodný názov denníka *Smena*) tajne zafinancoval zbohatlík Majský. Istil si tak zadné vrátka pre prípad, že by moc mečiarovcov skončila, hoci práve vďaka nim zbohatol. A kráľovsk

sa mu to vrátilo, tento denník ho naozaj roky šetril. Mali iné terče. V prvom rade to boli Mečiar a jeho kamarila, ktorí boli naozaj úzko previazaní s vďaka nim sa vzťahujúcou slovenskou mafiou. Denník sa vtedy stal príkladom „strážneho psa demokracie“. Viedol ho Karol Ježík, ako skvelý a uvážlivý profesionál. Ibaže predčasne tragicky zomrel.

Tým nastal zlom. Do čela denníka sa dostal doživotný amatér Martin Šimečka, verný syn svojho otca. Ten bol v 50. rokoch vzorným stalinistom. Pôsobil v Brne, kde sa mu za jeho stranícku obmedzenosť smiali až tak, že on a jemu podobní mládežnícki komsomolci inšpirovali ich rovesníka Milana Kunderu (neskôr svetoznámeho spisovateľa) k napísaniu románu s názvom „Žert“. Román opisoval bizarné praktiky mládežníckych stalinistov, ako bol Milan Šimečka. Ten preto iste privítal, že ho strana vyslala na Slovensko, aby tu posilnil jej vedúcu úlohu medzi tradične vlašnými slovenskými komunistami. Tu sa medziiným vyznamenal aj tým, že zorganizovali spolu s profesorom Mrlianom verejný súd s vtedy mladým Milanom Lasicom, pretože vraj „spôsobil rozklad organizácie ČSM na VŠMU“. Ako inak než humorom! Ibaže prišla „Pražská jar“ a Milan Šimečka ako klasický kariérny oportunista stavil na kartu reformistu Alexandra Dubčeka. Dubček však pod náporom sovietskych tankov politicky padol, a tým sa aj Šimečka „najstarší“ dostal do nemilosti. Jeho vlastní súdruhovia mu predviedli brutálne praktiky, ktoré pôvodne sám presadzoval. Na to doplatila jeho rodina a predovšetkým syn Martin. Ten bol talentovaný atlét, ale komunistickí primitívi sa na ňom za otca pomstili a tak jeho športová kariéra predčasne skončila. Aby mu to tatko vynahradil, prerobil ho nasilu za „pisateľa“, pretože to bola jediná disidentská činnosť, ktorá bola zo zahraničia štedro podporovaná. Martin sa však nikdy nestal

talentovaným spisovateľom a tobôž nie novinárom. Zato podvedome prebral po otcovi stalinské myslenie, len zaobalené frázami o demokracii. Veď si len predstavme, že bývalý disident, Šimečka ml., bol v 90. rokoch schopný pri okrúhлом stole v hoteli Fórum v Bratislave na tému slobody slova (za prítomnosti Adama Michnika!) celkom vážne vyhlásiť, že bude nutné pristúpiť k **obmedzeniu ľudských práv** v Belgicku, lebo miestni voliči nevolili práve vtedy podľa jeho predstáv?!

Martin Šimečka prerobil svojím amaterizmom denník *SME* z mienkotvorného na mienku nasilu tvoriaceho. Pre „dobro vecí“ odrazu neprekážali ani lži. Opakovane sa to ukazovalo v kampani proti Literárnemu fondu (v tom ho zrejme inšpirovali jeho ideologickí tútori Štrasser a Zajac, ktorí pred tým verne slúžili komunistickému režimu, tak potrebovali pred sebou nový štít a tým bol názorovo nesvojprávny Martin). Škandál prepukol, keď Šimečkova žena s jej kamarátkou Pukovou zneužili rozhovor s prezidentom PEN International Jiřím Grušom, aby mu podsunuli akési vágne obvinenie z plagiátorstva vybranej obete. Napriek tomu, že sám Gruša protestoval a Šimečková svoj omyl uznala, Šimečka sa ako šéfredaktor odmietol ospravedlniť. Tak mu to musel nariadiť šéf vydavateľstva Alexej Fulmek, keď hrozila žaloba. A pikantná pointa: po čase sa zistilo, že naopak – Šimečkovej kamarátka Puková dlhodobo vykrádala akéhosi nemeckého novinára a podpisovala sa pod jeho články, takže sa jej Šimečka musel zbaviť!!! Šimečka nakoniec zo *SME* odišiel do Čiech, kde však jeho amaterizmus rýchlo rozpoznali a to bol tiež koniec jeho kariéry novinárskeho šéfa. Ibaže v jeho duchu pokračoval nový šéfredaktor *SME*, Matúš Kostolný, tak „úspešne“, že ich prekrúcanie reality odradilo väčšinu čitateľov a denník smeroval k bankrotu. Vtedy došlo k nečakanému kotrmelcu,